

אין אבוד על פסח שני ועל אייר

(1) ספר במדבר פרק ט

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר:

(ב) וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ:

(ג) בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין הָעֲרֵבִים תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמִעֲדוֹ כְּכֹל חֻקֹּתָיו וְכָכֹל מִשְׁפָּטָיו תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ:

(ד) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח:

(ה) וַיַּעֲשׂוּ אֶת הַפֶּסַח בְּרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעֲרֵבִים בְּמִדְבַר סִינַי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת

מֹשֶׁה כִּן עָשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל:

(ו) וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם וְלֹא יָכְלוּ לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפְנֵי

אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא:

(ז) וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הַהֵמָּה אֵלֵינוּ אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקְרִיב אֶת קִרְבְּנוֹ יְהוָה בְּמִעֲדוֹ

בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

(ח) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה עֲמְדוּ וְאִשְׁמְעָה מִה יִצְוֶה יְהוָה לְכֶם:

(ט) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:

(י) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה טְמֵא לְנַפְשׁ אוֹ בְּדַרְדָּר רְחֹקָה לְכֶם אוֹ לְדַרְמִיכֶם וַעֲשֵׂה פֶסַח

לִידְוָד:

(יא) בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם בֵּין הָעֲרֵבִים יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל מִצּוֹת וּמִרְרִים יֹאכְלֵהוּ:

היום יום- יד אייר

פסח שני עניינו הוא - אין "אבוד", תמיד ניתן לתקן. אפילו מי שהיה טמא, מי שהיה בדרך רחוקה. ואפילו

"לכם", שזה היה ברצונו, מכל מקום אפשר לתקן.

(35) ספר עצות ישראל - ערך מועדים

בענין פסח שני מרומז כי אין שום יאוש בעולם, כי אפלו מי שהוא טמא או בדרך רחוקה מאד מהשם

יתברך ואינו יכול להקריב את קרבן השם במועדו, דהינו שאינו זוכה לעבד עבודתו תמיד בסדר, במועדו

ובזמנו, כראוי לאיש ישראל, אוף על פי כן אם אינו מיאש את עצמו מחמת זה והולך אל הצדיק האמת,

שהוא בחינת משה, לדרש את השם, ושואל ומבקש: למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן השם וכו', כי אף

על פי שטמאתי את נפשי ונתרחקתי מהשם יתברך, אוף על פי כן אני שואל עצה ותחבולה איך להתקרב

אל השם יתברך מעתה על כל פנים, כי בודאי יש עצה גם בשבילי איך להתקרב להשם יתברך, ואז השם

יתברך מרחם עליו וזוכה על ידי זה לתכלית העליה, וזוכה על ידי זה להוסיף פרשה בתורה, כי על ידי

שמבקשין ומחפשיין איה מקום כבודו, על ידי זה זוכין אחר כך להתגלות התורה, התורה, כמבאר במקום אחר

(36) ספר ליקוטי הלכות או"ה - הלכות ברכת הפרות הלכה ה

ודין פסח שני זה בחינת הבושה ושפיכות דמים שצריכין לסבל כדי לקשר נקדה המתחונה בנקדה העליונה שזהו בחינת הנא"ו שבתוך האלף שהוא בחינת שמים וכו' כמו שמבאר שם. כי אלו האנשים שהיו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח שבאו לשאל למה נגרע. אלו שאלו פהגן. ותקנו בזה הרבה מאד, כי נתגלגל זכות על ידם שנתגלה על - ידי זה למשה דין פסח שני שהוא תקון גדול שהוא בחינת המשכת דרך התשובה הנ"ל, כי זה עקר שלמות התשובה שאלו פשרו את עצמו שהוא רחוק מאד מה' ותברך וטמאתו עליו ממעשיו הרעים, אף - על - פי - כן יחזק את עצמו ויבוא בקידה והכנעה לפני הצדיק האמת ולפני ה' ותברך וישאל על נפשו כמו ששאלו אלו האנשים שהיו טמאים ששאלו למה נגרע להקריב את קרבן ה' וכו'. כמו כן ישאל כל אחד על נפשו אם יודע בעצמו טמאתו ממעשיו שיבוא וישאל ואם נפשי מטמאה במעשי הרעים אף - על - פי - כן למה אנרע להקריב קרבן ה' דהינו להתקרב לה' ותברך לעסק בתורה ולהתפלל וכו' שהוא בחינת קרבות? כי בודאי יש לו תקנה גם - כן להתקרב לה' ותברך. ואז בודאי ימצא לו ה' ותברך תקון יודיע להצדיק כמו שהודיע למשה תקון הפסח שני שהוא פליאה נשגבה, כי עקר זמן הפסח הוא רק בשעת יציאת מצרים שאז דלג ה' ותברך על הקץ וגאלם. ואז עקר זמן הקרבת הפסח. ועל שם זה נקרא פסח לשון פסיחה ודלוג שדלג על הקץ, כי האיר עליהם אז הארה נפלאה וכנ"ל, אבל מי שהיה טמא ולא קרב את הפסח במועדו איך יזכה להקריב פסח עוד, אבל ה' ותברך ברחמיו גלה הסוד למשה על - ידי שאלת הטמאים דיקא, והודיע לו שהטמאים יקריבו פסח שני באר בימי הספירה. ובזה הורה לנו דרך התשובה שאין שום אנוש בעולם כלל, פי אף - על - פי שעבר זמן של עקר התקון ונאנחנו טמאים במעשינו עדין יש תקנה אפלו שלא בזמנו, כי יש תקונים נפלאים ונעלמים מאד שיכולים לתקן אותנו גם עתה ובכל יום ויום. ובלבד שלא נאש עצמנו מצעקה ותפלה לשאל בכל פעם למה נגרע להקריב את קרבן ה' וכנ"ל: